

WAAR GAAT HET OM?

De Grungblavers zijn 10 vrienden tussen de 27 en de...., laat ons zeggen, boven de 27. Ze hebben elkaar gevonden door en voor de muziek. Met liekes te zingen uit volle borst. Liekes waarin ze geloven. En geloof me, ze geloven niet allemaal hetzelfde.

De **Guillaume** is de man die op een miraculeuze wijze evergreens van alle windstroken vertaalde in ons wereldtaal, onze moeders taal. Ik mag zeggen dat zijnen droom in vervulling kwam. Samen met het volume van de muziek en de opkomst van het publiek groeiden ook de 10 kastaars van contentement. 3 jaar oud zijn ze nu. Allemaal zijn ze fier op hunne smoking en hunne status van Grungblaver. Voor, achter en op het podium hebben ze allemaal hun functie.

De **Marc** is De Man die achter het podium voor extra strikskes zorgt voor diegenen (altijd dezelfde) die dat van hun vergeten zijn. Op het podium is hij master of ceremonie. En niemand twijfelt eraan dat dat nodig is.

Jan is de figuur die op “subtiële wijze”, wat niet zijne sterkste kant is, de regie in handen neemt. Om 10 losgelaten projectielen in 1 richting te krijgen mag je dan ook niet echt altijd subtiel zijn. Wat Jan dan weer wel mega subtiel doet, is zingen en daarvoor zijn we samen. Onder andere natuurlijk. Maar vooral voor de vriendschap.

Zo tovert **Luc** ne lach op elke Grungblaver zijne smikkel als hij backstage binnenkomt. En dat is soms nodig, want er wordt niet alleen gelachen met en bij de Grungblavers. Er wordt ook gediscussieerd. Vooral over politiek en liefde. De meningen kunnen soms hevig verschillen.

Gene is ne Grungblaver waar we allemaal fier op zijn. Hij vecht voor de goede zaak als ne jonge leeuw van 20. Niet dat hij veel ouder is.... maar ZO hevig.... Zalig om te zien dat hij zijn overtuiging doortrekt tot op het podium. Zijn furie leeft verder in ons lied.

De **Jean** en de **Ludovic** zijn... zwarten. Dat is niet de reden waarom ik ze in éne zin vernoem. Maar omdat ze samen en apart zingen... zingen op een manier waarop wij blanken nooit zullen kunnen zingen. De smeerlappen. Enfin, ze kunnen daar ook niet aan doen.

> **Lees verder...**

Het is schoon om die 2 mannen van verschillende generaties bezig te horen. Maar ook om te zien hoe soul en swing moet swingen en soulen. Als het werkwoord soulen nog niet bestaat, dan hebben die twee het uitgevonden.

Nee, dat is niet waar. Dat is daarvoor al uitgevonden door de **Paul**. Nen andere zwarte binnen de Grungblavers. Die soult niet alleen, die ademt Ray Charles. En ik weet het, hij ziet er te bleek uit om ne zwarte te zijn, maar daar kan hij dan weer niet aan doen. Voor en na het optreden blijft Paul in de Grungblavers geloven alsof het zijn religie is.

Den **Dirk** is als drukst bezette man binnen het groepke onmisbaar. De laagste noten, de hoogste noten, de langste noten, de meeste noten en misschien wel de schoonste noten komen van hem. En om ons te onderscheiden van de Beatles en de Stones moeten we zo'n zangers in ons clubke hebben.

En wetten wat het allemaal nog straffer maakt. Dat het zingen geen doel op zich is, maar het bindmiddel dat ons bijeenbrengt. We repeteren niet gere en niet veel. Genen tijd of geen goesting. Maar als we vlak voor een optreden trillend van spanning achter den doek klaar staan en we doen ons ceremonieke... dan staan we in een rondeke en geven we de Grungblaver die voor ons staat een schouderklopke en krijgen er ééntje van ne Grungblaver die achter ons staat.

Dan staan we daar als 10 klein jongetjes in een kringetje schouderklopkes te geven en te krijgen.

Daar gaat het om.

(En als aktief lid wil ik daar graag voor tekenen)

Erik Goossens